



The Holy See

PAPA FRANJO

OPĆA AUDIJENCIJA

*Trg sv. Petra
Srijeda, 29. svibnja 2024.*

[Multimedia]

U tekstu koji slijedi uključeni su i nepročitani dijelovi koje se također donosi kao da su izgovoreni.

Ciklus katehezâ: Duh i Zaručnica. Duh sveti vodi Božji narod ususret Isusu, našoj nadi. 1. *Duh Božji lebdio je nad vodama*

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas ovom katehezom započinjemo ciklus razmišljanja koji ima za temu „*Duh i Zaručnica – Zaručnica je Crkva – Duh Sveti vodi Božji narod ususret Isusu, našoj nadi*“. Na našem ćemo putu proći kroz tri velika razdoblja povijesti spasenja: Stari zavjet, Novi zavjet i vrijeme Crkve. Pogled će nam pritom uvijek biti uprt u Isusa, koji je naša nada.

U ovim prvim katehezama o Duhu u Starom zavjetu nećemo se baviti „biblijskom arheologijom“. Otkrit ćemo, umjesto toga, da je ono što je dano kao obećanje u Starome zavjetu u punini ostvareno u Kristu. Bit će to kao da pratimo kretanje sunca od zore do podneva.

Započinjemo s prva dva retka uopće u Bibliji: „U početku stvori Bog nebo i zemlju. Zemlja bijaše pusta i prazna; tama se prostirala nad bezdanom i *duh Božji lebdio je nad vodama*“ (Post 1, 1-2). Duh Božji nam se javlja kao tajanstvena sila po kojoj svijet prelazi iz svog početnog bezobličnog,

pustog i mračnog stanja u svoje uređeno i skladno stanje. Zato što Duh stvara sklad, sklad u životu, sklad u svijetu. Drugim riječima, On je onaj koji daje prijeći iz kaosa u kozmos, odnosno iz konfuzije u nešto lijepo i uređeno. To je, naime, značenje grčke riječi *kosmos*, kao i latinske riječi *mundus*, odnosno nešto lijepo, uredno, čisto, skladno, jer Duh je sklad.

To još uvijek nejasno upućivanje na djelovanje Duha Svetoga u stvaranju pojašnjeno je u nastavku objave. U jednom psalmu čitamo: „Gospodinovom su riječju nebesa sazdana i *dahom usta njegovih* sva vojska njihova“ (*Ps* 33, 6); te još: „*Pošalješ li dah svoj*, opet nastaju, i tako obnavljaš lice zemlje“ (*Ps* 104, 30).

Ta crta razvoja postaje vrlo jasna u Novom zavjetu, u kojem se opisuje intervenciju Duha Svetoga u novom stvaranju, služeći se upravo slikama koje čitamo u tom opisu postanka svijeta: golub koji lebdi nad vodama Jordana kod Isusova krštenja (usp. *Mt* 3, 16); Isus koji u dvorani Posljednje večere dahnu u učenike i reče im: „Primiti Duha Svetoga“ (*Iv* 20, 22), kao što Bog u početku udahnu dah života Adamu (usp. *Post* 2, 7).

Apostol Pavao uvodi nešto novo u taj odnos između *Duha Svetoga i stvorenja*. On govori o svemiru koji „uzdiše i muči se u porođajnim bolima“ (usp. *Rim* 8, 22). On pati zbog čovjeka koji ga je podvrgao „ropstvu raspadljivosti“ (usp. rr. 20-21). To je stvarnost koja nas se izbliza i na dramatičan način tiče. Apostol vidi uzrok patnje stvorenja u raspadljivosti i grijehu čovjeka koji ga je odvuкао u njegovu otuđenost od Boga. To vrijedi i danas kao i tada. Vidimo pustoš koju je čovjek stvorio i nastavlja stvarati u stvorenom svijetu, posebno onom dijelu koji ima najveći kapacitet za iskorištavanje svojih resursa.

Sveti Franjo Asiški pokazuje nam izlaz, put povratka u sklad stvaralačkog Duha: to je put kontemplacije i slavljenja. Siromašak je htio da se iz grudi stvorenja vine pjesma hvale Stvoritelju. Sjetimo se: „Hvaljen budi, Gospodine moj...“, pjesma Franje Asiškog.

U psalmu 18 se kaže: „*Nebesa navješćuju slavu Božju*“ (r. 2), ali ona trebaju muškarca i ženu da daju glas tom tihom vapaju. A u „*Sveć*“ u svetoj misi svaki put ponavljamo: „Puna su nebesa i zemlja slave tvoje“. Oni su, da tako kažem, „trudna“ time, ali im trebaju ruke dobre babice da donesu na svijet tu njihovu hvalu. Naš je poziv u svijetu, podsjeća nas nadalje Pavao, biti „*na hvalu slave njegove*“ (*Ef* 1, 12). Radi se o tome da se radost kontemplacije stavi ispred posjedovanja. I nitko se nije više radovao stvorenjima od Franje Asiškog, koji nije htio ništa posjedovati.

Braćo i sestre, Duh Božji, koji je u početku kaos pretvorio u kozmos, djeluje kako bi se ta preobrazba dogodila u svakom čovjeku. Preko proroka Ezekijela Bog obećava: „*Dat ću vam novo srce, nov duh udahnut ću u vas!... Duh svoj udahnut ću u vas*“ (*Ez* 36, 26-27). Jer naše je srce nalik onom pustom i mračnom bezdanu iz prvih redaka knjige Postanka. U njemu se miješaju suprotni osjećaji i želje: tjelesni i duhovni. Svi smo mi, u stanovitom smislu, ono „kraljevstvo u sebi

razdijeljeno“ o kojem Isus govori u Evanđelju (usp. *Mk 3, 24*). Možemo reći da oko nas postoji vanjski kaos, društveni i politički kaos: pomislimo na ratove, pomislimo na tolike dječake i djevojčice koji nemaju što jesti, na tolike društvene nepravde, to je vanjski kaos. Ali postoji i unutarnji kaos, u svakome od nas. Prvi se ne može izliječiti ako ne počnemo liječiti drugi! Braćo i sestre, predano radimo na tome da od naše nutarnje konfuzije stvorimo jasnoću Duha Svetoga: Bog svojom snagom to izvodi, a mi otvaramo srce da On to može učiniti.

Neka ovo razmišljanje pobudi u nama želju za iskustvom Duha Stvoritelja. Više od tisućljeća Crkva nam stavlja u usta usrdan zaziv u kojem molimo: „*Veni creator Spiritus!*“, „O, dođi, Stvorče, Duše Sveti! Pohodi duše vjernika. Ispuni srca koja si stvorio nebeskom milošću“. Molimo se Duhu Svetome da dođe u nas i, novošću Duha, učini nas novim ljudima. Hvala!

Pozdrav poljskim vjernicima

Od srca pozdravljam Poljake. Poseban pozdrav okupljenim hodočasnicima u Rimu u molitvenom sjećanju na blaženog kardinala Stefana Wyszyńskog. Neka taj primas koji je živio u dvadesetom vijeku bude Crkvi u Poljskoj i u svijetu uzor vjernosti Kristu i Gospi. Naučimo se od njega velikodušnosti u odgovoru na siromaštvo našeg vremena, uključujući i siromaštva uzrokovana ratom u mnogim zemljama, posebno u Ukrajini.

Od srca vas blagoslivljam.

APELI

Želim zajamčiti svoje molitve za žrtve velikog klizišta kojim je pogođeno više sela u Papui Novoj Gvineji. Neka Gospodin utješi članove obitelji, sve one koji su izgubili svoje domove i Papuance s kojima ću se, ako Bog da, susresti u rujnu.

Prošle je nedjelje u Novari blaženim proglašen don Giuseppe Rossi, svećenik i mučenik. Taj župnik gorljiv u ljubavi, nije napustio svoje stado u tragičnom razdoblju Drugog svjetskog rata, nego ga je branio sve do prolijevanja vlastite krvi. Neka nam njegovo herojsko svjedočanstvo pomogne hrabro se uhvatiti u koštac sa životnim kušnjama. Pljesak novom blaženiku!

U sklopu pozdrava vjernicima talijanskog govornog područja

[...] Slavimo danas liturgijski spomen svetog Pavla VI., pastira koji je izgarao od ljubavi prema Kristu, Crkvi i čovječanstvu. Neka taj spomen pomogne svima ponovno otkriti radost kršćanstva, potičući obnovljenu predanost izgradnji civilizacije ljubavi. I molim vas, ako imate vremena, pročitajte pismo Pavla VI. *Evangelii nuntiandi* koje je još uvijek aktualno.

Misli mi lete napaćenoj Ukrajini. Neki dan sam primio dječake i djevojčice koji su u ratu pretrpjeli teške opekline i ostali bez nogu: rat je uvijek okrutan. Ti dječaci i djevojčice moraju ponovno učiti hodati, kretati se s protezama na nogama... izgubili su osmijeh. Jako je ružno, jako tužno kad dijete izgubi osmijeh. Molimo za ukrajinsku djecu. I ne zaboravimo Palestinu, Izrael koji toliko pate: neka rat prestane! Ne zaboravimo također Mjanmar i mnoge zemlje koje su u ratu. Djeca pate, djeca trpe u ratu. Molimo se Gospodinu da bude blizu svima i podari nam milost mira. Amen.

Svima moj blagoslov!